

1. KAPITOLA

Tillie

PŘEDEHRA
„Láska je divoká, láska je slepá, pro ty dva je možná navždy ukrytá...“

Kapky vody klouzají po skle, připomínají mi chvíli, kdy jsme se sestrou zůstaly dlouho vzhůru a čekaly, až se máma vrátí z nákupu. Seděly jsme u okna skoro dvě hodiny. Možná mi byly jenom čtyři roky, ale pamatuju si to tak živě, že bych si to v hlavě mohla přehrávat v nejvyšším rozlišení po zbytek života. Pořád dokola. Neustále. Se všemi detaily, všemi pachy, s tichým tikáním starých hodin zvonícím mi v hlavě.

Tik.

Tak.

Tik.

Tak.

Když od nás odešla, nezmizela jen ona sama, odnesla si s sebou i maličké částičky mé sestry a mě a zlomyslně i mého otce.

A tehdy začalo to bití.

Tehdy se proměnil z uctivého otce v nestydaté zlo.

Moc si na něj před tím dnem nepamatuju, jenom to dobré, ale každý den potom je otištěný v mé paměti jako balvan zabořený do země po výbuchu sopky.

„Ty v pořádku, *Puella*?“

Zhluboka vydechnu, uvolním ramena a z mých svalů se při pouhém zvuku jeho hlasu vyplaví napětí.

Olíznu si rty a otočím se k němu, položím ruku na tu jeho. „Jsem v pořádku, *Daemone*.“

Sklopí oči k miminku v náruči, k mému dítěti, potom pohlédne zase na mě. Když se na mě dívá, jeho krásné oči se rozsvítí, jako by byly celý jeho život mrtvé, až do tohoto okamžiku.

„Už budeme brzy hotové, *Tillie*. Vedla sis opravdu dobře,“ ujistí mě *Tulačka* tiše zpoza mých roztažených nohou. Dokázala jsem tu bolest nevnímat, nebo je to možná tím, že jsem právě vytlačila obrovskou holčičku. Ať už je to jakkoli, vím, že bych neměla sílu to udělat, kdyby nebylo jeho.

Daemon mi oplácí pohled, oči se mu třpytí, jak jsem si představovala, že se budou třpytit jejímu otci. „Je nádherná, *Puella*.“

Nervozitou se koušu do rtu, když mi položí její tělíčko na hrudník. Maličko vykřikne, přiloží si pěstičku k pusince a vrtí hlavičkou ze strany na stranu.

Tulačka se objeví vedle mě a sundá si chirurgické rukavice. „Ach, beruška. Má hlad.“

„Nevím, jak to mám udělat.“ Opravdu nevím. Ve skutečnosti jsem si až do téhle chvíle myslela, že v sobě nemám mateřský pud. Do chvíle, kdy mě ovládla naprostá panika z pomyšlení, že nejsem schopná řádně nakrmit svého potomka. Ovšem bez sebemenšího zrnka pochyb vím, že tohle dítě budu chránit, dokud neumřu.